

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om menighedsråd.

Fremsat den 25. november 1959 af *kirkeministeren*.

§ 1.

I § 15 i lov nr. 280 af 30. juni 1922, jfr. lovbekendtgørelse nr. 167 af 8. juni 1957, foretages følgende ændringer:

1. I stk. 2 udgår 3. og 4. punktum.

2. Som nyt stk. 3 indsættes:

„Stk. 3. Skal menighedsrådet foretage valg af medlemmer til udvalg, bestyrelser eller lignende, skal forholdstalsvalgmåden anvendes, når dette kræves af noget medlem af rådet. De nærmere regler for valgets gennemførelse fastsættes af kirkeministeren.

3. Som nyt stk. 4 indsættes:

„Stk. 4. Øvrige bestemmelser om forretningsgangen fastsættes af rådet selv, herunder om og i hvilket omfang rådets møder

skal være offentlige. I tvivlstilfælde kan spørgsmål om forretningsgangen forelægges biskoppen.“

4. Det hidtidige stk. 3 bliver stk. 5.

§ 2.

§ 3, stk. 2, i lov nr. 88 af 29. marts 1957 om ændring i lov om menighedsråd affattes således:

„Forslag til revision af denne lov forelægges folketinget i folketingsåret 1965-66“.

§ 3.

Bestemmelsen i § 1, pkt. 2, træder først i kraft, når næste ordinære menighedsrådsvalg er afholdt.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge lov nr. 88 af 29. marts 1957 om ændringer i menighedsrådsloven optoges i menighedsrådsloven forskellige nye bestemmelser om rådernes medvirken ved besættelsen af ledige præsteembeder. Disse bestemmelser havde til formål at forbedre muligheden for ansættelsen af visse grupper af præster, som efter hidtidige erfaringer uden egen skyld har haft vanskelighed ved at komme i betragtning ved indstillingerne angående embedsbesættelser. Under hensyn til, at man følte sig noget usikker med hensyn til de ændrede bestemmelseres virkning, fastsattes det i fornævnte lovs § 3, at loven skulle underkastes revision senest 3 år efter dens ikrafttræden den 1. juli 1957.

I den siden da forløbne tid har de nye bestemmelser i menighedsrådslovens § 35 været bragt i anvendelse 6 gange og § 36 været bragt i anvendelse 20 gange. Så vidt man kan skønne på det foreliggende grundlag, synes loven at have givet rimelig hjælp til at formindske de omhandlede vanskeligheder, og ulemperne kan næppe siges at have været sådanne, at man nu bør opgive forsøget. Et tidsrum af 3 år er dog for kort til en endelig bedømmelse, hvorfor man har ment kun at burde foreslå forlængelse af de pågældende bestemmelser indtil udgangen af 1965.

Under de foreliggende omstændigheder har man anset det for rigtig at medtage forslag om nogle